

Προκήρυξη για το 2ο Συνέδριο του NAP

Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο ενάντια στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό

Ο νέος αιώνας ανέτειλε με τον καπιταλισμό να ανεμίζει τις μαύρες σημαίες της κοινωνικής ανασφάλειας, των πολέμων, της μόνιμης επίθεσης σε κάθε έννοια δημοκρατίας και δικαιώματος για τους εργαζόμενους. Πρόκειται για μια συνολική αντιδραστική σταυροφορία σε βάρος των εργαζόμενων και της κοινωνίας.

Ειδικά μετά το 2000 και με συμβολικό ορόσημο την 11^η Σεπτέμβρη, ο καπιταλιστικός κόσμος έχει μπει σε μια νέα φάση. Η λεγόμενη ‘αντιτρομοκρατική εκστρατεία του κεφαλαίου’ σηματοδοτεί μια τεράστια επίθεση στον κόσμο της δουλειάς με **βασικά στοιχεία:**

- Ένα νέο γύρο εκμετάλλευσης του ανθρώπου και της φύσης (ευέλικτη και ελαστική εργασία, αντιασφαλιστικές μεταρρυθμίσεις, μόνιμη φτώχεια για την πλειοψηφία των ανθρώπων). Νέα βήματα στην απελευθέρωση των αγορών, στις ολοκληρώσεις, την κατάκτηση από το κεφάλαιο κάθε γωνιάς του πλανήτη, της ζωής, του ανθρώπινου χώρου και χρόνου.

- Την μόνιμη πολιτική αντίδραση, που μας οδηγεί σε έναν κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό της κατάρτησης των δικαιωμάτων της συνεχούς επιτήρησης, της επιβολής της αγοράς σαν “ρυθμιστική αρχή” των κοινωνιών, αντί της (όποιας) “δημοκρατικής συνθήκης”, που συρρικνώνεται και χάνει κάθε περιεχόμενο.

- Και τέλος τον πόλεμο, δηλαδή την όλο και μεγαλύτερη πολεμική προπαρασκευή, την πολεμική απειλή και τις “καθ’ αυτό” ένοπλες συγκρούσεις, σαν αυτή στο Ιράκ και την απειλούμενη στο Ιράν. Μέσα από τον πόλεμο ανακάμπουν (και σήμερα) τα καπιταλιστικά κέρδη, επιβάλλεται η επέκταση του κεφαλαίου και σε νέες περιοχές του πλανήτη, λύνονται οι ‘ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και τέλος επιδιώκεται η πολιτική καταστολή και η πειθάρχηση των εργατικών τάξεων...

Το κεφάλαιο διεξάγει λοιπόν **μια ολόπλευρη στρατηγική επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους** που εκτός από την κυνική του δύναμη προδίδει και την βαθύτερη ιστορική του αδυναμία να σταθεροποιήσει το καθεστώς και τους ρυθμούς κερδοφορίας του, να αποφύγει τις κρίσεις, να ικανοποιήσει με στοιχειώδη επάρκεια τις πιο βασικές κοινωνικές ανάγκες.

Γιατί πράγματι ο καπιταλισμός υποσχόταν ότι οι ιδιωτικοποιήσεις, η απελευθέρωση των αγορών, η ευελιξία στην απασχόληση, θα λύσουν κάθε κοινωνικό πρόβλημα. Όμως αυτή πολιτική που ακολούθησαν οι πάντες από τον Ρήγκαν και την Θάτσερ, έως τον Σρέντερ και τον Πρόντι και από τον Μητσοτάκη έως τον Σημίτη και τον Γ. Παπανδρέου οδήγησαν σε μεγαλύτερη φτώχεια και αποκλεισμό, σε μόνιμη ανεργία και ανασφάλεια, ακόμα και στις καταρρεύσεις ολόκληρων χωρών (Αργεντινή) ή περιοχών του πλανήτη (N.A Ασία).

Και έτσι το κεφάλαιο με όλες του τις δυνάμεις, τους διεθνείς του οργανισμούς και τις ιμπεριαλιστικές του ενώσεις (Ε.Ε., ΠΟΕ, NATO κλπ), τις ποικιλόχρωμες κυβερνήσεις και κόμματά του, **σαν αντιδραστική απάντηση στην ίδια του την κρίση και ιστορική ανεπάρκεια** μας οδηγεί όλο και πιο καθαρά σε μια εποχή κοινωνικής ζούγκλας, εκμετάλλευσης, ενδο-ιμπεριαλιστικών

ανταγωνισμών, βαθύτατα αντιδημοκρατική και πολεμική. Σε μια εποχή που η ίδια η επιβίωση του ανθρώπινου πολιτισμού διακυβεύεται.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ...

Απέναντι στο κεφάλαιο και την συνολική του στρατηγική **χρειάζεται μια αντίστοιχη, συνολική απάντηση από την πλευρά του εργατικού κινήματος και της αριστεράς.**

Και να που, όλο και πιο τα τελευταία χρόνια ο κόσμος δεν είναι μόνο το κεφάλαιο και τα 'μαύρα του σχέδια'.. Γιατί όλο και πιο συχνές αχτίδες φωτός σπάνε το σκοτάδι των δήθεν μονόδρομων, των δήθεν ανίκητων αντίπαλων.. Είναι οι ελπίδες που ξαναγεννιούνται στους φλογισμένους γαλλικούς δρόμους, η ηρωική ιρακινή αντίσταση, οι ριζοσπαστικές αλλαγές στην Λ. Αμερική, είναι όλη η σειρά των αγώνων του μεγαλειώδους αντιπολεμικού κινήματος και του κινήματος κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης απ' το Σιάτλ ως την Γένοβα..

Ζούμε μια εξαιρετική εποχή, που ενώ η αστική κυριαρχία και η Νέα Τάξη μοιάζει αδιατάρακτη, παράλληλα η απαίτηση για απαλλαγή από τα καπιταλιστικά δεσμά αναβλύζει πειστικά από κάθε πόρο της κοινωνίας... Σε μια εποχή που απαιτεί απέναντι στην βαρβαρότητα να υψωθεί ένα μεγάλο ρεύμα της καθολικής αντικαπιταλιστικής πάλης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Το πιο επείγον, λοιπόν και πειστικό ερώτημα της περιόδου είναι το **ποιο εργατικό κίνημα και ποια αριστερά μπορεί να αποτελέσει αντίπαλο δέος** στην καπιταλιστική επίθεση και πολύ περισσότερο πηγή έμπνευσης για την βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων, για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Το ΝΑΡ πιστεύει πως προϋπόθεση για αυτό είναι να οικοδομηθεί στην κοινωνία και να δυναμώσει ένα ρεύμα κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, αντικαπιταλιστικής πάλης και ένα νέο, ανεξάρτητο, ταξικό εργατικό κίνημα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ

Όταν ο σημερινός καπιταλισμός αναδεικνύει σε μέτρο των πάντων το κέρδος και όλη η κοινωνία καθορίζεται από την κίνηση του κέρδους και της αγοράς, όταν οι εργαζόμενοι ισοπεδώνονται στην δουλειά και τον ελεύθερο χρόνο, όταν διεισδύει και μετατρέπει σε ιδιοκτησία του έως και τα ανθρώπινα γονίδια, τότε **το να παλεύει κανείς από σήμερα** για μια κοινωνία χωρίς ατομική ιδιοκτησία, όπου ο πλούτος των κοινωνικών αναγκών αντικαθιστά τον κυνισμό του κέρδους, η αυτοδιαχείριση των άμεσων παραγωγών τον εργοδοτικό δεσποτισμό, η ισορροπία με την φύση την αντιμετώπισή της σαν πηγή κέρδους και **τελικά η εξουσία των εργαζόμενων την εξουσία του κεφαλαίου**, δεν είναι 'φυγή' από την πραγματικότητα, αλλά **ο όρος για να δημιουργηθούν ρήγματα στην ιδεολογική ηγεμονία της αστικής τάξης, στην "μοναδική της σκέψη"**. Χρειαζόμαστε ένα 'πραγματικό κίνημα που να καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων', να ανοίγει τον δρόμο της κοινωνικής απελευθέρωσης με βάση τις αντιθέσεις, τα προβλήματα και τις δυνατότητες της εποχής μας.

Η διαχειριστική αριστερά στις δύο βασικές εκδοχές της **έχει εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια για την αναγέννηση της επαναστατικής προοπτικής σαν απάντηση στα τεράστια αδιέξοδα του καπιταλισμού.**

Ο ΣΥΝ προσανατολίζεται σε μια λογική μιας πιο 'ανθρώπινης διαχείρισης του καπιταλισμού' και επομένως δεν αναπτύσσει λογικές σύγκρουσης με τους βασικούς πυλώνες της αστικής πολιτικής. Για αυτό ηγεμονεύεται αναπόφευκτα από την σοσιαλδημοκρατία και την κρατική και εργοδοτική συνδικαλιστική γραφειοκρατία..

Το ΚΚΕ με την στρατηγική της λαϊκής οικονομία-εξουσίας αναπαράγει τις αυταπάτες για 'ενδιάμεσες πολιτικές λύσεις' στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Παράλληλα το ΚΚΕ ταυτίζει τις γραφειοκρατικές και εκμεταλλευτικές κοινωνίες που οικοδομήθηκαν στις ανατολικές χώρες με τον σοσιαλισμό, τις αναγορεύει σε πρότυπο (συμπεριλαμβανομένης και της σημερινής εφιαλτικής καπιταλιστικής Κίνας) και έτσι φθείρει, αντί να ενισχύει, την προοπτική μιας άλλης κοινωνίας.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΗΜΕΡΑ

Το ΝΑΡ παλεύει για την συγκρότηση ενός αντικαπιταλιστικού μετώπου ενάντια στην αντεργατική, αντιδημοκρατική και τρομοκρατική επίθεση της κυβέρνησης, του κεφαλαίου, της Ε.Ε, της καπιταλιστικής Νέας Τάξης και των πολέμων της, για την ουσιαστική βελτίωση της κοινωνικής και πολιτικής θέσης των εργαζόμενων σήμερα, με ορίζοντα την αντικαπιταλιστική επανάσταση, την συνολική ανατροπή της αστικής πολιτικής και κυριαρχίας.

Για να είναι αποτελεσματικό το κίνημα και η αριστερά χρειάζεται να παλεύει για την ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων, όχι απλά για να περιορίσει τις πιο ακραίες συνέπειες της κυρίαρχης πολιτικής. Να αντιτάσσεται στους πυλώνες της, το κέρδος, την απελευθέρωση των αγορών, την Ε.Ε, το ΠΟΕ κα όχι να τους διαχειρίζεται με 'φιλολαϊκό τρόπο'. Να αντιτάσσεται στο συνολικό μπλοκ εξουσίας του κεφαλαίου, το πολιτικό σύστημα, και το κράτος, όχι απλά στον 'ακραίο νεοφιλελευθερισμό,' ούτε να δώσει με την σοσιαλδημοκρατία την μάχη ενάντια 'στην δεξιά'. Δεν μπορεί η αριστερά να προβάλλει την Ε.Ε σαν αντίπαλο δέος στις ΗΠΑ, να υποστηρίζει το 'δικό μας (εθνικό) κράτος' ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, με την 'δική μας αστική τάξη' ενάντια στον ιμπεριαλισμό.. **Με λίγα λόγια δεν μπορεί κανείς να δώσει με ανεξάρτητο ταξικά τρόπο την μάχη ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική από τις θέσεις του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου του ΣΥΝ ή του αντι-ιμπεριαλιστικού μετώπου του ΚΚΕ.**

Η αποφασιστική δράση με την αντίληψη αυτή αποτελεί συμβολή στην ανάπτυξη ενός ριζοσπαστικού ρεύματος στην κοινωνία, και είναι **η βάση να αλλάζουν οι πολιτικοί συσχετισμοί**, να δημιουργούνται πραγματικές προϋποθέσεις για έναν μαζικό, διακριτό πόλο της **αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η δημιουργία ενός τέτοιου πόλου θα αποτελέσει ένα αποφασιστικό βήμα στην αλλαγή των συσχετισμών, στην αναγέννηση και επαναθεμελίωση της επαναστατικής αριστεράς. Η δημιουργία ενός συνολικού κοινωνικού και πολιτικού μετώπου της ριζοσπαστικής αριστεράς αποτελεί μια πολιτική πρόταση ενοποίησης των ριζοσπαστικών τμημάτων του κινήματος, των αριστερών κοινωνικών και πολιτικών συσπειρώσεων στους εργατικούς χώρους και τις γειτονιές, στην νεολαία και την οικολογική ή αντιπολεμική πάλη καθώς και τις υπαρκτές πολιτικές συλλογικότητες που θέλουν να κινηθούν σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Για όλους εκείνους που επιδιώκουν, στα πλαίσια μιας ανώτερης ενότητας, να παλέψουν για την ανατροπή της αστικής πολιτικής και τελικά την ίδια της αστικής εξουσίας.**

ΝΑΡ: ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Το ΝΑΡ υπάρχει εδώ και 15 χρόνια. Γεννήθηκε μέσα στην φωτιά συγκλονιστικών γεγονότων, όπως η κατάρρευση των πρώην 'σοσιαλιστικών' χωρών, αλλά και την ιστορική του διαφωνία με την κατρακύλα της συμμετοχής της αριστεράς στην κυβέρνηση Τζανετάκη και την οικουμενική. Συμβάλαμε σε μεγάλες μάχες του κινήματος (νεολαϊστικό κίνημα 90-91, εξεταστικά, εργατικούς αγώνες). Και το ίδιο επιδιώκουμε με όλες τις δυνάμεις και σήμερα.

Το ΝΑΡ ακολουθεί τον δρόμο της επαναστατικής ανανέωσης του Μαρξισμού που είναι η απάντηση τόσο στην εγκατάλειψη της επαναστατικής θεωρίας, όσο και την δογματική μετατροπή της σε απολογητική των εκμεταλλευτικών καθεστώτων και των ρεφορμιστικών και διαχειριστικών κομμάτων.

Επιδιώκει να συμβάλει στην επαναθεμελίωση του κομμουνιστικού ιδανικού, αλλά και στο 'κατέβασμά του' από τα ντουλάπια των γραφείων στην δοκιμασία της ζωής, να αποτελέσει δηλαδή ο στόχος μας για μια άλλη κοινωνία μέτρο και κριτήριο της καθημερινής μας δράσης, βασικό περιεχόμενο της αναγέννησης της εργατικής πολιτικής.

Είναι σταθερά προσανατολισμένο στην δημιουργία του αντικαπιταλιστικού μετώπου και είναι, θα λέγαμε, η μόνη από τις οργανώσεις που θεωρεί το μέτωπο σαν θεμελιακή επιλογή, σαν στρατηγική. Για αυτό και παλεύει, με ισότιμο τρόπο με κάθε άλλη συλλογικότητα και αγωνιστή στα πλαίσια των πολύμορφων ριζοσπαστικών κοινωνικών και πολιτικών συσπειρώσεων και επιδιώκει την διαρκή αναβάθμιση, και πολιτική τους ενοποίηση σε αντικαπιταλιστική βάση, την μετατροπή τους σε 'υποκείμενα' του μετώπου.

Με το 1ο Συνέδριό του προσπάθησε να εξηγήσει με τρόπο γενικό, και συνολικό τα φαινόμενα που χαρακτηρίζουν τον σύγχρονο καπιταλισμό, και για αυτό μίλησε για ένα νέο στάδιο του καπιταλισμού, τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό.

Με το τωρινό, 2^ο Συνέδριό του επιχειρεί να ολοκληρώσει την ανάλυσή του αυτή και να αναπτύξει την πολιτική του γραμμή στο ύψος των τεράστιων αναγκών της εποχής μας.

Αποτελεί μια κατάκτηση για την αριστερά και τους εργαζόμενους που παλεύουν ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα!

Μια κατάκτηση που πρέπει να ενισχυθεί...

ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΕΥΜΑ, Μάης 2006
